

MAARTEN JAGERMEESTER

**BEESTIGE VERHALEN
VAN MENEER
DE DIERENDOKTER**

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

INHOUD

11	VOORWOORD	142	ADERLATING
15	TESS	153	RAIKA
25	PAM EN BUTLER	162	ZORBA DE GRIEK
38	HERCULES	178	BLAASKAAK
48	EEN VERVANGING	184	DE BEDRIEGER
56	TWEELINGVEULENS	197	ZAPPA EN ZIEPPA
67	MADAME VIJFHONDERD EURO	204	ZUIDERZINNEN
79	DE BARRY LYNDON	210	DE HOBBYBOER
88	DE RONDE VAN FRANKRIJK	219	BACCHUS
99	LOEMPIA	226	EEN MOEILIJKE STOELGANG
107	DE STAGIAR	235	LEBMAAGOPERATIE
122	TRIPEL	245	RAMBOOKE
130	DE ONTBREKENDE TAND	252	ANNELIEN

TESS

*‘Honden zijn beter dan mensen,
want ze weten het wel, maar vertellen het niet door.’*

— Emily Dickinson, Amerikaanse dichteres

Het was eind augustus. Vroeger zag ik overal aardappelvelden, maar tegenwoordig zijn die vervangen door de maïsteelt. De groene akkers stonden vol met gele maïskolven en tegelijkertijd met ontelbare zonnebloemen. De boeren zaaien tegenwoordig immers duizenden hectares maïs in met een zaadmengsel dat ook zonnebloemzaad bevat omdat deze de stikstof uit de grond haalt en voor de nodige biodiversiteit zorgt. Dat levert dan weer een uitgebreid vogelbestand, muizen, kleine knaagdieren en zelfs af en toe een vos of een ree op. Maar het weder deed me in tegenstelling tot de kleurenpracht in de velden niet aan Zuid-Frankrijk denken. Regen en zon wisselden elkaar immers af. Ik reed mijn huisbezoekenronde en plots rinkelde mijn mobieltje.

Mijn jongste – toen twaalfjarige – dochter Jasmine, die mij vergezelde, duwde de bluetoothverbinding in. Tina, mijn vrouw, was aan de lijn en vertelde ons dat we dringend naar Oevel, een kleine fusiegemeente van Westerlo, moesten. Een Duitse herder had problemen bij het werpen.

In zeven haasten spoedden we ons er naartoe en bel-den aan op het door Tina doorgespeelde adres, namelijk vlakbij de sociale wijk Nieuwland. Een man van half in de dertig, gekleed in een sportieve trui en jeans, deed open. Hij had ruige wenkbrauwen en een stevige stop-pelbaard zorgde dat de onderste helft van zijn gelaat een blauwe waas vertoonde. Ik herkende hem omdat hij bij de technische dienst van onze stad werkte. De kerel keek nors en er kwam geen klank uit. Waarschijnlijk was hij met het verkeerde been uit bed gestapt.

Ik stelde me voor en zwijgend liet de man ons bin-nen. Een kleine bungalow die dringend aan een opknap-beurt toe was. ‘Heeft ze al een pup?’ vroeg ik om het ijs te breken.

‘Geen idee,’ bromde de man. Er verscheen een diepe frons op zijn voorhoofd, waardoor zijn wenkbrauwen elkaar raakten.

‘Perst ze niet genoeg? Of merk je iets abnormaals?’ ging ik nieuwsgierig verder terwijl we door een lange donkere gang stapten.

‘Ik zie helemaal niets,’ antwoordde de brompot laco-niek.

‘Jezus,’ mompelde ik binnensmonds. Ik voelde irri-tatie opkomen. Dat beloofde hier een leuk bezoekje te worden. Met zo’n karige antwoorden werd een mens niet veel wijzer. Ik hield echter mijn mond. Soms heb ik echt wel veel geduld. Veel meer dan mijn jonge impul-sieve dochter, die met haar rechterwijsvinger tegen haar hoofd tikte.

‘Die man is een hopeloos geval. Hij voert zelf geen klap uit,’ fluisterde ze.

We liepen de man achterna tot we in de woonkamer terechtkwamen, waar een totale wanorde heerste. Ik brak bijna mijn nek toen ik over een laars struikelde.

Een blonde magere vrouw, met opgespoten lippen en een neusring, knikte ons verlegen toe. Het mens had waarschijnlijk weinig in de pap te brokken. Ze trok enkele keren flink aan haar sigaret en drukte hem vervolgens uit in een van de overvolle asbakken.

In de hoek stond een grote werpkist met een infraroodlamp erboven. Alles scheen gereed te staan voor de blijde gebeurtenis. Alleen ontbrak de moeder.

De eigenaar draalde even zenuwachtig rond, blijkbaar wist hij niet goed wat er nu moest gebeuren. Hij wipte van de ene op zijn andere voet en keek ons om beurten aan, maar hij hield zijn lippen stijf op elkaar.

‘Waar zit je hond?’ vroeg ik. Ik werd immers toch wat ongeduldig. Ik houd zoals de meeste van mijn collega’s niet van lanterfanten. Dierenartsen zijn immers doeners.

‘In de tuin!’ antwoordde de man, die plots in actie kwam. ‘Kom maar mee!’

Hij opende een deur en we stonden in een immense braakliggende tuin – of wat daarvoor moest doorgaan. Mijn dochter en ik speurden naar een hond of hondenkennel, maar we zagen alleen een zelf in elkaar geslagen konijnenhok staan. Het stond achterin tegen een betonnen muur, die de tuin afbakende van die van zijn achterbuur. Het hok werd ondersteund door vier wankelende

poten. De eigenaar wees in de richting van het konijnenhok. ‘Daar zit ze...’

Hij stapte nu kordaat die richting uit. Voor een Duitse herder was dat een klein hok.

Jasmine en ik volgden hem.

Ik opende het deurtje van het hok, maar zag alleen enkele wit gekleurde langoortjes die rustig zaten te knabbelen aan bladgroenten. ‘Waar?’ vroeg ik humeurig. Ik kreeg het nu toch stilletjesaan op mijn heupen. Op hetzelfde moment hoorde ik echter een diep gegrom dat van onder het konijnenhok kwam. Toen ik eronder keek, vond ik aan de linkerzijde een grote pijp in de grond gegraven, maar geen gewone konijnenpijp. Haar doormeter was wel vier tot vijf maten groter. Met half-open mond keek ik de eigenaar aan. ‘Zit ze daar in verscholen?’ vroeg ik ongelovig.

De man knikte schaapachtig. Veel van zeggen was hij nog steeds niet. Ik moest wel, ondanks de situatie waarin we zaten, een glimlach onderdrukken toen een versregel in mijn hoofd opdook: ‘Ik stond erbij en ik keek ernaar.’ Was dat niet iets uit een traditioneel kinderliedje? *Ik zag twee beren broodjes smeren?* Een klassieker die ik vroeger vaak had meegezongen. Enfin, het was in alle geval wel degelijk van toepassing op die vreemde snuiter hier.

‘Wat wil je dat ik doe?’ vroeg ik hulpeloos. ‘Ik kan toch moeilijk in die pijp kruipen, zo’n acrobaat ben ik niet. En ik ben ook een maatje te groot.’ Ik kon me niet van de indruk ontdoen dat die weirdo de draak met ons stak.

Zijn hoofd draaide in de richting van mijn dochter. 'Zij kan er wel in.'

'Meen je dat serieus! Je bent niet goed bij je hoofd!' antwoordde ik kwaad. 'Dat is levensgevaarlijk! Het is jouw hond. Haal hem er zelf uit.'

Hulpeloos schudde de man zijn hoofd. 'Hoe?'

'Je kan je hond roepen of gewoon lokken met iets lekkers,' stelde ik voor.

'Dat heb ik al geprobeerd,' antwoordde de man schouderophalend. 'Maar mevrouw gromt alleen maar. Het is een doodbrave hond maar, ...'

Waarschijnlijk had het moederdier al pups geworpen, want dan heeft een teef alleen maar oog voor haar nageslacht.

Enkele ogenblikken stonden we voor de pijp te apegapen. Ik zocht naar een diplomatisch antwoord om de plaat te poetsen. Het gonsde van de uitvluchten in mijn hoofd. Wat kon ik hier in feite komen uitrichten?

De eigenaar leek te twijfelen, maar hij scheen mijn gedachten geraden te hebben en besepte uiteindelijk dat hij tot daden moest overgaan. 'Wacht!' riep hij luid. 'We kunnen ze toch niet in die put laten liggen? Ik heb een werpkist klaargezet.' Hij keerde op zijn stappen terug en iets later kwam hij aangesloft met een spade, die hij mij aanreikte.

'Beste kerel,' gromde ik geprikkeld, 'ik ben geen grondwerker maar een dierenarts. Nu vind ik mijzelf niet te goed om even te helpen graven, maar dan toch niet alleen...' Ik wisselde een blik met mijn dochter en rolde wanhopig met mijn ogen.

De eigenaar aarzelde even. Toen verscheen een flauwe glimlach op zijn gezicht en zei hij: 'Ik ga bij mijn buurman een tweede spade lenen. Twee mannen kunnen meer dan één.'

Hij draaide zijn hoofd in de richting van mijn dochter en vroeg: 'Of misschien kan ik nog een derde spade lenen?'

'Doe geen moeite!' antwoordde ze fel. Haar ogen vonkten. Ze zette verstoord haar handen in haar zij. 'Er moet iemand voor ploegbaas spelen en die werkt meestal niet.'

Jasmine vond het welletjes. Die kerel was een profiteur die misbruik maakte van de situatie. Ze voegde er nog aan toe: 'Vraag aan je buurman dat hij komt helpen. *Arbeid adelt!*' Dat laatste had ze net in de Nederlandse taalles opgestoken.

De buurman gaf echter verstek en vijf minuutjes later waren de man en ik ijverig aan het graven langs de andere zijde van het konijnenhok omdat daar minder gevaar voor instortingen was. We probeerden de teef en haar eventuele pups uit te graven en over te brengen naar de klaarstaande werpkist.

Al viel er nu een druilregen, toch zweette ik als een otter. Maar ik werkte wel tweemaal harder dan de eigenaar, die meer op zijn spade hing dan groef.

'Is je hond eigenlijk gevaarlijk?' vroeg ik terwijl ik even het zweet van mijn gezicht veegde met mijn arm. 'Ik bedoel in normale omstandigheden.'

‘Tess? Welnee... Ik ga met haar naar de hondenschool aan het kanaal. Ze doet geen vlieg kwaad...’

Als antwoord kregen we een chagrijnig gegrom te horen.

‘Blijkbaar is je hond het niet met je eens,’ vond mijn dochter.

Uit ervaring weet ik dat je voor teven met pups moet oppassen. Ze kunnen zich bezitterig en beschermend opstellen. Tijdens en na de geboorte zijn ze dan soms agressief ten opzichte van vreemde personen, zeker ten opzichte van de dierenarts. Ook als de baas een beetje te bemoeizuchtig is, moet hij het soms ontgelden, maar meestal is zijn of haar aanwezigheid rustgevend voor de moeder. We hadden hier een situatie als bij de wolven, waar het mannetje de wacht houdt voor het hol maar er niet in mag.

Hoe dichterbij de teef naderden, hoe vervaarlijker haar gegrom werd. Ik kreeg toch wat schrik. Een Duitse herder is nu eenmaal geen watje. Toen we het laatste restje grond dat ons van de teef scheidde moesten verwijderen, hoorden we pupjes janken.

‘Ze leven gelukkig nog,’ fluisterde de eigenaar.

‘Jasmine, ga alsjeblieft vijf meter verderop staan,’ commandeerde ik terwijl ik wat achteruit kroop, want ik was niet helemaal gerust in de afloop van dit avontuur. De eigenaar nam de laatste loodjes voor zijn rekening. Hij groef nu met trillende handen de laatste hindernis zwarte aarde weg. De weg lag open, maar op dat moment stortte de hele boel finaal in.

Moederhond liet de pups in de steek en vluchtte langs de andere uitgang.

‘De pups zitten onder de aarde bedolven. Ze gaan stikken!’ schreeuwde de man. Hij was helemaal van slag.

‘Hou je hond op een afstand!’ brulde ik tegen de eigenaar. ‘Ik graaf de pups op!’

Koortsachtig begon ik te wroeten en had ik dadelijk een pupje beet. Het mormel jankte dat horen en zien verging. Ik wilde het aan mijn dochter overhandigen, maar de teef kwam aangestormd en bleef op enkele passen van de kuil staan blaffen omdat haar baas de doorgang belette. Ik legde het pupje bovenaan de rand van de kuil. ‘Ga met de pup naar binnen en leg het in de werpkist!’ brulde ik boven de teef uit. Gelukkig beschik ik over een stel goede longen. ‘De moeder volgt je automatisch. En hou haar in godsnaam binnen, zodat ik rustig naar eventuele andere slachtoffers kan zoeken.’

Haastig verdween de kersverse hondenfokker met de pup in zijn armen, op de voet gevolgd door de onrustige moeder.

Opnieuw begon ik te wroeten in de mulle grond en na enkele seconden had ik een tweede pup beet. Mijn dochter nam het over. Het leefde nog. Ze wreef het schoon met haar zakdoek. Iets later haalde ik nummer drie levend boven.

Eensklaps hoorden we gegrom. Moederhond was terug op het toneel verschenen en stond met haar korte dikke haren recht omhoog voor mijn neus. De zwartbruine hond beloerde me vuil. Ze liet haar tanden zien.

Ik had iets van haar in mijn bezit. Ik trok spierwit weg en het angstzweet brak me uit. Het beest joeg me de stuipen op het lijf. Koortsachtig zocht ik een uitweg die er niet was. De teef voelde zich superieur omdat ze hoger stond dan ik.

‘Tess! Af!’ hoorde ik een snijdende stem van ver roepen. De eigenaar kwam gejaagd dichterbij gelopen en nam met een knalrode kop zijn hond bij de halsband beet. Even bleef de man staan om op adem te komen.

Ik gaf de man een uitbrander. ‘Is dat je hond binnenhouden?’ vroeg ik wrevelig en kroop kwaad uit de kuil.

‘Excuses voor deze overlast... Mijn vrouw moest zo nodig naar het toilet dat zich buiten bevindt en Tess rits-te mee naar buiten,’ excuseerde de man zich. Zijn hoofd werd nu nog roder, of het van het lopen of van mijn reprimande kwam, wist ik niet. Hij verdween nu met de tweede en derde pup naar binnen en ik hervatte mijn graafwerk. Het vierde pupje dat ik vond was al gestikt. Moeder de hond wierp nog vijf gezonde pups in haar werpkist.

Maar veel sympathie voor mij koesterde ze niet, want drie weken later, toen ik er weer op huisbezoek kwam omdat één van de pups ziek was, beet ze zonder enige verwittiging in mijn achterste.

‘Auw,’ sakkerde ik boos. Dan doet een mens eens een goede daad... En word je op die manier beloond.’

‘Ondank is wel ’s werelds loon,’ grinnikte mijn middelste dochter Manon, die een fervent leesbeest is, toen

ik het voorval thuis aan de koffietafel vertelde. ‘Maar paps, er zijn grenzen. Die hond heeft geen greintje ethiek.’